

“IN ADAM” — “IN CHRISTUS”

1 Corinthiërs 15:22

Want net zoals, in Adam, allen stervend zijn, zo zullen ook, in Christus, allen verlevendigd worden.
(1 Corinthiërs 15:22)

Deze twee termen — “in Adam” en “in Christus” worden in de Schriften als contrast gepresenteerd. Hoewel “in Christus” vele malen voorkomt, vooral in de brieven van Paulus, komt “in Adam” slechts éénmaal voor en daarom worden de twee termen alleen in het boven geciteerde vers als tegenstelling bij elkaar gebracht.

Adam zelf wordt niet altijd met Christus gecontrasteerd. In Romeinen 5:14 is hij “een type van Hem Die zou komen.” Er bestaat inderdaad een zekere overeenkomst tussen Adam en Christus, alsook een contrast, zoals we nu hopen aan te tonen. Maar wanneer we het voorzetsel “in” voor beide namen plaatsen, moet de gelijkenis plaatsmaken voor een volkomen tegenstelling.

Dat wat “in Adam” is, wordt verbonden met de oude mensheid, terwijl dat wat “in Christus” is de nieuwe mensheid betreft. Het einde van deze twee toestanden of condities, is net zozeer tegengesteld. Kort gezegd, heeft dat wat “in Adam” is een verwachting van de dood, terwijl dat wat “in Christus” is, kan uitzien op een zekerheid van leven. Zoveel kan vanuit een snelle overweging van onze tekst worden geconcludeerd.

Voordat we de passage gedetailleerd onderzoeken, moeten we eerst hierover een aantal misvattingen opruimen die in de gedachten van mensen aanwezig kunnen zijn.

Allereerst zijn er velen die dit lezen alsof er staat “zo ook zullen *allen in Christus* worden verlevendigd” (waarbij “allen in Christus” als één geheel wordt opgevat), waarmee geprobeerd wordt om het woord “allen” te beperken tot hen die gedurende het huidige leven geloven, ook implicerend dat er sommigen, zo niet velen, zullen zijn die zich buiten Christus bevinden en daarom niet verlevendigd zullen worden. De meeste, zo niet alle, vertalingen zijn echter consistent in de plaatsing van de woorden “in Christus” vóór het woord “allen,” wat de volgorde in het originele Grieks is en ook in de Concordant Version die hier wordt aangehaald. Dit verwijderd deze beperking op het woord allen uiterst effectief en dit is van vitaal belang voor het juiste begrip van dit schriftgedeelte.

Ten tweede zijn er sommigen bereid om toe te geven dat allen die zijn gestorven tot het leven worden teruggebracht om wat zij “een tweede kans” noemen te worden gegeven. Maar dit gaat voorbij aan de essentiële waarheid dat er totaal geen sprake is van “kansen” in Gods werkzaamheden. Ook zou dat deze schriftplaats inconsistent en dus ook onbetrouwbaar maken, als het zo zou zijn dat het “levend maken” één betekenis en waarde heeft voor Christus en de Zijnen bij Zijn komst, maar een andere betekenis en waarde voor de rest van hen die onder het woord “allen” vallen.

De betekenis van het Griekse woord *zoōpnoieō*, hier met “levend maken” (KJV: make alive) of “verlevendigen” (CV: vivify) vertaald, wordt gedefinieerd in het Keyword Concordance als “leven geven voorbij het bereik van de dood, daarmee onsterfelijkheid mededelend,” en dit wordt als vaststaand bevestigd door het feit dat het volgende vers het duidelijk toepast op Christus

Oorspronkelijk gepubliceerd in
Unsearchable Riches Vol. 74 p.27, 65, 138
Copyright originele Engelse studie:
© **Concordant Publishing Concern**
P.O. Box 449, Almont, MI 48003 U.S.A. 810-798-3563

*A ©Smizdat publication:
Dit alles mag voor persoonlijk gebruik en/of zonder winsttoegmerk
worden gereproduceerd ten behoeve van het evangelie Gods.
(all other rights reserved by copyright holder).*

wordt voor ons verbeeld in de houding en gesprekken van de twee discipelen op de weg naar Emmaüs, zoals verteld in het laatste hoofdstuk van het verslag van Lukas. Slechts toen hun ogen werden geopend om de waarheid te ontvangen dat Christus inderdaad was opgestaan, leefde hun hoop weer op en werden hun harten vol van vreugde gemaakt.

Het is slechts in de opgestane Christus (Zijn opwekking was het bewijs dat Hij, door Zijn Offer, de kwestie van zonde defnitief afgehandeld had), en in de vestiging van een fundament voor vrede met God door “het bloed van Zijn kruis,” dat de onzekere hoop, van zowel hemelingen als de mensheid, tot een werkelijke verwachting kan worden en de verzoening van allen, “degenen op de aarde en degenen in de hemelen,” wordt voor hen tot een zekerheid, als ze het geloof hebben om het te geloven. In figuurlijke zin, worden de hoop en aspiraties van de hemelingen verlevendigd in Christus, net zo zeker als de stervende afstammelingen van Adam letterlijk zullen worden verlevendigd in Hem.

John H. Essex

als de Eersteling. Als Christus deze nieuwe levensconditie krijgt als Eersteling, dan moet de rest dat later ook op een gelijke wijze krijgen, want het is een principe van de Schrift en van de natuur dat de Eersteling de aard en kwaliteit van de rest bepaalt. Romeinen 11:16 bijvoorbeeld luidt: “Als nu de Eersteling heilig is, dan is ook het deeg (kneedsel) heilig; en als de wortel heilig is, dan ook de takken.”

Dat dit woord “verlevendigen” meer impliceert dan louter een opwekken uit de doden wordt duidelijk vanuit het eerste gebruik van dit woord in de Schriften, want in Joh. 5:31 lezen we: “Want net zoals de Vader de doden opwekkend en verlevendigend is, zo is ook de Zoon verlevendigend wie Hij ook maar wil.” Hier is het opwekken *en* verlevendigen. Zodoende is verlevendigen een actie die verder gaat dan opwekken. Sommigen, zoals Lazarus en de zoon van de weduwe van Nain, werden vanuit de doden opgewekt door Jezus, maar ze werden niet verlevendigd, vandaar dat ze opnieuw stierven. Maar degenen die in Christus worden verlevendigd sterven niet opnieuw.

Zijn dan de twee “allen” in deze passage identiek? We hebben zojuist gezien hoe sommigen, door de woordvolgorde te veranderen hebben geprobeerd het tweede “allen” te beperken. Anderen hebben gesuggereerd dat, omdat er sommigen levend zullen zijn en zullen overblijven tot de komst van de Heer, ze niet werkelijk de dood zullen zien, maar niettemin worden verlevendigd. Dus leiden ze hieruit af dat het tweede “allen” meer zal omvatten dan het eerste. Maar dat is slechts een spitsvondigheid, want zelfs de levenden, die werkelijk tot het moment van de roep van de Heer overleven, zijn in werkelijkheid stervend en missen slechts de afsluitende periode van volkomen bewusteloosheid. De balans

in deze passage vereist dat de twee “allen” identiek zijn. Zouden ze dat niet zijn, verliest de waarheid haar kracht.

DE PASSAGE IN HAAR CONTEXT

De context van het schriftgedeelte dat we beschouwen, “Want evenals, in Adam allen stervend zijn, zo ook zullen, in Christus, allen worden verlevendigd,” is werkelijk opmerkelijk, want het is een gedeelte dat begint met een diepe waarheid en eindigt met een nog diepere. Vers 20 van dit hoofdstuk luidt: “Nu echter ^ois Christus opgewekt vanuit de doden,” en vers 28 besluit met: “[op]dat God Alles in allen zou zijn.” In deze beide verklaringen hebben we zowel het begin als het einde van het proces van verlevendiging, en tussen deze twee staat het feit van verlevendiging allerduidelijkst verkondigd.

Als we ons herinneren dat de brieven aan de Corinthërs vóór de Romeinenbrief werden geschreven, dan is dit de eerste vermelding door Paulus van een verlevendiging, en het wordt hier onder onze aandacht gebracht omdat het de voor God noodzakelijke toestand is die aan allen verwerkelijkt moet worden om Alles in allen te kunnen zijn. God kan niet Alles zijn in een schepping die nog aan de dood onderhevig is. Vandaar dat de factor dood uiteindelijk wordt teniet gedaan (v.26) voordat Gods einddoel wordt bereikt.

Het vijftiende hoofdstuk van 1 Corinthhe staat algemeen bekend als het opstandingshoofdstuk, omdat het begint met de stelling en bevestiging van de opwekking van Christus vanuit de doden, en verder dit thema uitwerkt door de opwekking van anderen daarbij in te sluiten.

aan de gehele mensheid doorgegeven. Christus aan de andere kant is de personificatie van gehoorzaamheid en rechtvaardigheid, geest en leven zijn de consequenties die worden belichaamd in de nieuwe mensheid.

Is er niet een zin waarin we de gehele schepping eerst kunnen associëren met Adam en daarna met Christus? Rebelleie begon onder de hemelingen. Als die hemelingen, die tezamen hadden gezongen en gejubeld van vreugde terwijl de fundamenten van de aarde werden gelegd (Job 38:6), en toen in de nederwerping en de bijkomende duisternis (Gen. 1:2) het onmiskenbare bewijs van rebelleie onder hun eigen soort zagen — als zij, inderdaad een hoop waarnamen dat de situatie zou worden rechtgezet door deze wonderbaarlijke schepping van de mensheid die God had gemaakt in Zijn Eigen beeld en overeenkomstig Zijn gelijkemis, dan zou die hoop snel vervlogen zijn door Adams falen om Gods gebod te gehoorzamen en door de resulterende plaag die de zonde over deze schepping bracht. In Adam kon worden gezegd dat al hun hoop op verzoening was gestorven, net zoals de eigen hoop op overleving van de mensheid in hem stierf. Noch Adam, noch Adams zaad kon in de noodzakelijke Redder voorzien, hoewel God toch een enigszins vage belofte deed betreffende het zaad van de vrouw die de kop van de slang zal vermorzelen.

De aankondiging van de geboorte van Jezus als Redder was het signaal voor een spontane uitbarsting van bijval van een menigte van hemelse heerscharen (Lukas 2:13), maar de hoop moest opnieuw plaats maken voor twijfel, als het geen wanhoop was, toen Hij werd gezien als hangende aan een kruis van schande en eerloosheid en alles plotseling werd omgeven door een onnatuurlijke duisternis. Een miniatuur van deze wanhoop

DE BELANGSTELLING VAN DE HEMELINGEN IN DE MENSHEID

De schepping van de mensheid in het beeld van Elohim, en overeenkomstig Zijn gelijkenis, zou een permanente toestand doen aanvangen. Wat tijdelijk was, was Gods vormen van de mensheid uit de elementen van de aarde, ziels en van bodemmateriaal. Dat was zodat er later aan voorbij kon worden gegaan — om te worden vervangen door een nieuwe mensheid, geschapen in Christus — die veeleer geestelijk is dan ziels, veeleer hemels dan aards. Toen de zonde eenmaal de wereld was binnengedrongen en door de zonde het sterven, toen werd het lot van de oude mensheid bezegeld. In Gods ogen werd deze gekruisigd op het kruis toen Degene die geen zonde kende tot zonde werd gemaakt ten behoeve van ons; in de menselijke ervaring sterft deze steeds wanneer een individu tot de aardbodem terugkeert, vanwaaruit hij werd gemaakt. Maar het concept van de mensheid sterft niet. Veeleer wordt haar prototype veranderd; de eerste Adam maakt plaats voor de laatste Adam, de ongehoorzame voor de Gehoorzame; terwijl de eerste alleen sterven kan genereren, brengt de tweede leven voort.

De Oude mensheid, in de persoon van Adam, verschaftte al snel bewijs van zijn zwakheid toen hij faalde de slang te onderwerpen die Eva had misleid, maar aan hem toegaf en daarmee God ongehoorzaam was. (Hoewel de stem achter de slang die van de Tegenstander was, was het dier zelf één van de inferieure schepsels waarover Adam heerschappij was gegeven). Vanaf dat moment kon Adam en de oude mensheid niet aan de consequenties van sterven ontsnappen, want het sterven werd

Als we het hoofdstuk zorgvuldig zouden doorlezen (wat we op dit punt ook voorstellen om te doen), zullen we opmerken dat het gedeelte van vers 20 tot en met vers 28 in werkelijkheid een op zichzelf staand gedeelte is binnen een grotere uiteenzetting. Trouwens, in de Concordant Version wordt dit aangegeven met haakjes. Vers 29 sluit aan bij vers 19, en we kunnen de verzen 20-28 weglaten zonder de continuïteit van het betoog van dit hoofdstuk aan te tasten. Maar wat een weglating zou dat zijn! Want dit gedeelte vat in de minst mogelijke woorden samen wat de uitwerking van Gods opzet is en toont boven twijfel verheven aan dat de door de opwekking van Christus vanuit de doden gegeven impuls zichzelf niet uitput, maar veeleer in kracht toeneemt totdat al Gods verlangens bereikt zijn en Hij alles in allen wordt. Of om het anders te formuleren: nu Christus eenmaal uit de doden is opgewekt, kan niets en niemand aan de voortgang van Gods opzet afbreuk doen totdat deze in zijn totaliteit is bereikt. En dit is de enige schriftplaats in geheel Gods Woord dat het doel van Zijn opzet definieert en vastlegt, hoewel andere schriftplaatsen, zoals Fil. 2:10,11 en Colossenzen 1:20 er dichtbij komen.

Dus dit stukje van 1 Corinthhe 15 is van vitaal belang en de waarheden die het bevat zijn van de eerste orde; niet de minste daarvan is de verklaring dat “Net zoals, in Adam allen stervende zijn, zo zullen ook, in Christus, allen worden verlevendigd.”

EEN NAUWKEURIGER ANALYSE

Op het eerste gezicht lijkt de belangrijke waarheid die deze afkondiging bevat eenvoudig en helder. We nemen zowel een ver-

geijking als een contrast waar. De vergelijking wordt aangeduid met het “Net zoals” ... “zo ook”, en bestaat tussen Adam en Christus als personen aan wie hoofdschap is toebedeeld. Hierin bestaat een punt dat overeenkomt. Met het oog op hierop is het dat Adam “een type is van Hem Die komen zou.” Later wordt in hetzelfde hoofdstuk aan Christus gerefereerd als zijnde “de laatste Adam” (v.45). Bovendien worden we er in vers 45 opnieuw aan herinnerd dat Adam een “levende ziel” werd, en wordt ons medegedeeld dat de laatste Adam een “verlevendende geest” is. Het is vanwege dit basale verschil dat de ene het ras slechts naar de dood kon leiden terwijl de Ander leven kon garanderen.

Dat de gehele mensheid op dit moment stervend is, wordt overduidelijk vanuit alles wat we meemaken; we zullen geen nader bewijs nodig hebben. Dat allen in Christus verlevendigd zullen worden is een verheven verwachting waarvoor we geloof nodig hebben om het ons eigen te maken.

Maar laten we nu naar onze passage kijken in verband met de directe context. Beginnend bij vers 20, lezen we: “Nu echter is Christus opgewekt vanuit de doden,” en dit zou onmiddellijk de verlorenheid die in vers 19 werd uitgedrukt moeten uitbannen, in het bijzonder omdat van Christus wordt verklaard dat Hij “de Eersteling” is van hen die ontslapen zijn.” Merk opnieuw de term “Eersteling” op, Christus staat niet alleen in het worden, of te zullen worden, opgewekt; anderen zullen dit ontwaken ook genieten, anders zou de term “Eersteling” zonder betekenis zijn. Maar merk nu het volgende punt zorgvuldig op. “Want aangezien, in feite, door een mens het sterven kwam, door een Mens komt [ook] de opstanding der doden.”

Het Griekse woord dat hier tweemaal met “mens (Eng: man)”

ware Beeld van de onzichtbare God te zijn, en daaruitvolgend “Degene die geen zonde kent” was Hij ook de Eerstgeborene van elk scepel. De mensheid werd geschapen in het beeld en naar de gelijkenis van Elohim, maar in een vorm die onderhevig was aan het sterven, zodat Deze, Gods eigen Zoon, deze vorm kon aannemen en de mogelijkheid had te sterven. Bovendien ontving de mensheid, als resultaat van haar schepping in Gods beeld en overeenkomstig Zijn gelijkenis, autoriteit om heerschappij uit te oefenen. Dit was oorspronkelijk door de eerste Adam over de lagere schepping (dieren), maar later, door de laatste Adam zal het over allen zijn, inclusief de hemelingen.

Laten we op dit punt voor een moment teruggaan naar vers 5 van dit tweede hoofdstuk van de Hebreeënbrief. Daar lezen we: “Want niet aan boodschappers onderwerpt Hij de aanstaande toekomstige bewoonde [aarde] waarover wij [nu] spreken. Iemand echter verzekert ergens, zeggende: ‘Wat is de mens dat U hem gedenkt? U maakt hem ietwat lager dan de boodschappers, met heerlijkheid en eer kroont U hem, en plaatst hem over het werk van uw handen. Allen onderwerpt U onder zijn voeten.’”

Het woord aarde in vers 5 staat niet in het oorspronkelijke Grieks, maar wordt toegevoegd vanwege het idioom. Zonder twijfel dacht de schrijver van de Hebreeënbrief alleen aan de aarde terwijl hij schreef, maar de inspiratie van de heilige geest veroorzaakte hem het woord “bewoning” te gebruiken in plaats van “aarde”, aangezien deze passage waar is van alle bewoning, of dat nu op aarde is of elders. Allen zullen onderworpen worden gemaakt aan Degene Die het Hoofd is van de nieuwe mensheid, en God had dit in gedachten toen Hij allereerst de mensheid schiep in Zijn eigen beeld en overeenkomstig Zijn gelijkenis.

8 en 10, “allen onderwerpt U onder zijn voeten” en “vanwege Wie alles is en door Wie alles is.” Het is zeker vanuit Colossen 1:20 dat Christus de dood smaakte ten behoeve van allen in het universum, en niet louter ten behoeve van elk mens, zoals de King James Authorized Version deze passage weergeeft.

Deze schriftplaats toont werkelijk aan dat de mensheid in geen geval een lukrake schepping van God was, noch werd deze geschapen voor zichzelf alleen, maar veeleer was het een schepping tevoren bepaald door God en tot bestaan gebracht om een tevoren bekende crisis aan te pakken, en om op een specifieke wijze in de uitwerking van Zijn opzet te worden gebruikt.

Zij, van de hemelingen, die hadden gerebelleerd tegen het hoofdschap van Christus in de eerste eon, hadden zichzelf zonder middel gelaten om deze positie recht te zetten. Soevereiniteiten en autoriteiten waren onder hen opgekomen; aan hen wordt gerefereerd in Efeze 1:21; 3:10; en 6:12. Dat ze machtige geweldadige factoren zijn, wordt overvloedig duidelijk gemaakt in de laatste van deze passages, want ze worden gekoppeld aan de uitdrukkingen “de strategieën van de Tegenstander,” “de werldmachten van deze duisternis” en “de geestelijke krachten van de boosheid onder de hemelingen.” Ze zijn de krachten waartegen we worden opgeroepen stand te houden.

Om verzoening tussen God en wie dan ook van zijn dwalende schepselen tot stand te kunnen brengen, was het eerst noodzakelijk dat er een basis van vrede werd gelegd en dit kon alleen worden gedaan door iemand die zonder zonde was en van zulk een rang en stand dat Hij hen allen kon representeren. Slechts Eén Wezen in het universum kon aan die voorwaarden voldoen, en dat was de Zoon van Gods Liefde, want naast het

is vertaald is *antrōpos*, (waarvan het Engelse “antropoid” is afgeleid wat vaak wordt toegepast op een klasse apen vanwege hun menselijke gelijkenis). In het Grieks verwijst dit louter naar mensen, en omvat alle leeftijden en beide geslachten — mannen, vrouwen en kinderen. Het wordt onderscheiden van een ander Grieks woord *anēr*, wat “man (Eng: man)” betekent, en wat uitsluitend voor iemand van het mannelijk geslacht wordt gebruikt. In deze passage lezen we niet iets over twee mannen, zoals verschillende van vrouwen en kinderen, maar veeleer over twee leidende vertegenwoordigers van een speciale schepping die bekend staat als *mensheid*.

Adam werd geschapen als mens en werd het eerste hoofd van de mensheid, maar hij verloor zijn recht op dit hoofdschap toen hij God ongehoorzaam was. Zo snel verloor hij in feite de macht en autoriteit die met dit hoofdschap gepaard gaan dat hij zelfs niet langer zijn eerstgeborene kon beheersen, want Kain vermoorde Abel, zijn jongere broer. Christus wordt, vanwege Zijn gehoorzaamheid, zelfs tot de dood en dat is de dood van het kruis, tot Hoofd gemaakt van een nieuwe mensheid welke de oude zal verdringen. Maar de oude moest eerst komen, zoals we lezen in verzen 46 en 47 van ditzelfde hoofdstuk van 1 Corinthen. “Maar niet eerst het geestelijke, maar het ziele, en daarna het geestelijke. De eerste mens was uit de aarde van bodemmateriaal; de tweede Mens is de Heer uit de hemel.”

Merk hierbij op dat al de tussenliggende mensen tussen Adam en Christus worden weggelaten, een duidelijke aanwijzing dat we met het hoofdschap van doen hebben. Toen Adam éénmaal gezondigd had was er geen toekomst meer voor het ras totdat een nieuw Hoofd zou zijn aangewezen; en dat nieuwe Hoofd

HET ONDERWERPEN VAN ALLES AAN DE MENSHEID

In Genesis 1:28 lezen we dat de hele lagere dierlijke schepping ondergeschikt werd gemaakt aan de mens, en dit wordt bevestigd door Psalm 8:6-8. Maar in Hebr. 2 vinden we deze beheersing door de mensheid veel verder uitgebreid. In het citeren van Psalm 8 laat de Hebreënschrijver zorgvuldig elke referentie aan de lagere schepping weg en laat het woord “allen” staan zonder enige beperking. Hij is trouwens zo nadrukkelijk op dit punt dat hij verklaart dat God niets ononderworpen aan de mens(heid) laat (v.8), maar voegt eraan toe: “wij zien nog niet dat allen aan hem onderworpen zijn.”

Laten we in het bijzonder opmerken dat tot op dit punt van de argumentatie in Hebreëen 2, die bij vers 5 begint, er geen vermelding van Christus is. In de verzen 6 t/m 8 komt het voornaamwoord “hem” acht maal voor en “zijn” éénmaal en elke keer verwijst het naar een mens als wezen van de mensheid. Het is aan de mensheid dat de macht tot onderwerping is gegeven. Maar het eerste deel van de brief behandelt Christus in het bijzonder als Gods Zoon en Regelaar van het lotdeel dat alles en allen omvat (Hebr. 1:2), en het is dus niet verwonderlijk dat Hij het onderwerp wordt van vers 9 van hoofdstuk 2, waar het duidelijk wordt gemaakt dat Hij mens werd “opdat, in de genade van God, Hij ten behoeve van een ieder de dood zou smaken.”

CHRISTUS' STERVEN IS VOOR ALLEN

Het woord dat hier met “een ieder” wordt vertaald is (hoewel in de genitief) hetzelfde als dat wat wordt vertaald met allen in vers

moest Zijn waardigheid demonstreren door een voortdurende gehoorzaamheid om die eer te worden gegeven. Dit deed Christus op elke mogelijke wijze. Het is vanwege Zijn gehoorzaamheid tot de dood, zelfs de dood van het kruis, dat God “Hem uitermate verhoogt en Hem met de naam boven elke naam begenadigt, zodat in de naam van Jezus elke knie zich zal buigen, hemels, aards en onderaards, en elke tong zou toejuichen dat Jezus Christus Heer is, tot eer van God de Vader” (Fil. 2:9-11).

Verzen 48 en 49 (1 Cor. 15) houden dit thema aan en zijn erg belangrijk. “Zoals degene die uit de aardbodem is, zijn zij die uit de aardbodem zijn; en zoals de Hemelse is, zodanig zijn zij die hemels zijn. En zoals we het aardse beeld dragen, zo zullen we ook het beeld van de Hemelse dragen.” Merk hierbij het contrast in de terminologie op: ziels of geestelijk, aards of hemels.

En laten we ook opmerken dat wij achtereenvolgens het beeld van beide moeten dragen. De verklaring “niet eerst het geestelijke, maar het ziele, daaropvolgend het geestelijke,” is waar voor ons allen. We dragen het beeld van het aardse eerst, want wij zijn hierin geboren als afstammelingen van Adam. Om voor ons het beeld van het hemelse te verkrijgen is een nieuwe schepping noodzakelijk. Dit vinden we in 2 Cor. 5:17: “Als iemand in Christus is, daar is een nieuwe schepping; het primitieve ging voorbij. Zie! Er is [het] nieuwe gekomen!” En telkens wanneer wij deze passage lezen, zouden we de volgende woorden eraan toevoegen: “*Doch alles is vanuit God Die Ons tot Zichzelf verzoent door Christus, en ons de bediening van de verzoening gevende is,*” zodat we de eer en het privilege hebben om in staat te worden gesteld deze voortreffelijke waarheid aan anderen door te geven.

Het is waarlijk een troostrijke gedachte voor ons, om te

ze volkomen gescheiden zijn, zijn ze verbonden met de algemene term “menschheid.” Wat moeten we onder deze term “menschheid” verstaan?

WAT IS DE MENSHEID?

Moeten we ernaar kijken alsof het eenvoudigweg naar Adam en zijn afstamming verwees als bewoners, bewerkers en onderwerpers van de aarde? Dit is de wijze waarop de meerderheid van de gelovigen het ziet, veronderstellend natuurlijk dat zij het verslag van Genesis accepteren over het begin van het ras; maar de term draagt zeker meer betekenis in zich dan dit. Ons wordt verteld dat de mensheid werd geschapen in het Beeld en overeenkomstig de gelijkenis van God. Bovendien vindt de “nieuwe mensheid” haar plaats in de evangenisbrieven van Paulus, die hun positie “te midden van de hemelingen” hebben.

Het werd duidelijk aangeduid vanaf het allereerste begin dat de mensheid één of andere vorm van dominantie of heerschappij over anderen zou uitoefenen. Dat was één reden waarom deze in het beeld en overeenkomstig de gelijkenis van God (Elohim) zou moeten zijn. Een andere reden was dat het een passende vorm zou moeten zijn waarin Gods Eigen Zoon later kon verschijnen, en nog steeds kon worden herkend als “de Zoon van de levende God.” Een derde reden is, dat de gemeente, die het lichaam van Christus is, kon worden gekozen uit de rangen van de mensheid en in staat was om te worden “aangepast aan het beeld van Zijn Zoon” (Rom. 8:29), om, inderdaad, te worden vernieuwd zodat ze “in overeenstemming met het Beeld is van Degene Die deze schept,” namelijk God Zelf.

midden van al de beproevingen die dit vleeselijk lichaam met zich meebrengt, te beseffen dat we het beeld van het aardse eerst dragen opdat God in staat kan zijn Zijn genade in ons te tonen. Genade heeft twee aspecten: een daad die vreugde produceert en een gunst aan iemand verleent die het tegenovergestelde verdient. Het eerste wordt in Christus geïllustreerd, Die God met de naam boven elke naam heeft begenadigd (Fil. 2:9). Het tweede wordt gedemonstreerd in ons, leden van de uitgeroepen gemeente die het lichaam van Christus is. Efeze 2 vertelt ons duidelijk dat we eens “in onze natuur, kinderen van verontwaardiging waren, net als de rest,” maar nu “verlevendigt God ons tezamen in Christus (in genade zijn jullie geredden) en wekt ons tezamen op en zetelt ons tezamen te midden van de hemelingen, in Christus, opdat in toekomstige eonen Hij de overstijgende rijkdom van Zijn genade zou tonen in Zijn vriendelijkheid aan ons in Christus Jezus.”

Wat een prachtige schriftplaats is dit! Waarlijk is de huidige “lichtheid van onze beproevingen voor een moment” voor ons een overstijgende overmaat aan eonische heerlijkheid aan het produceren (vergl. 2 Cor. 4:17). We zijn werkelijk Gods prestatie, in Christus Jezus geschapen voor goede werken, en in ons en in Christus Jezus zal Hij [nog] heerlijkheid vinden voor al de generaties van de eon der eonen! Amen! (Efz. 2:10; 3:21).

WAT IS DE MENSHEID?

Laten we onszelf de vraag stellen: “Wat is de mensheid en wat is de reden voor het bestaan ervan?”

De mensheid is een bijzondere schepping van God, de enige (los van Zijn geliefde Zoon) die wordt beschreven als zijnde in Zijn eigen beeld en overeenkomstig Zijn gelijkenis. Dit is erg betekenisvol.

Veel gelovigen worden van hun stuk gebracht bij het begrijpen van hoe de mens in het beeld en overeenkomstig de gelijkenis van Elohim kon zijn en toch de dingen kan doen die hij doet. En laat het opgemerkt zijn dat zelfs nadat God het gehele ras in de watervloed heeft vernietigd, behalve Noach en zijn familie, Hij nog steeds spreekt van een mensheid die in Zijn beeld is gemaakt (Gen. 9:6).

Het feit is, dat het concept van de mensheid, zoals oorspronkelijk door God werd bepaald, nooit verandert. De mensheid was met een bepaalde opzet gemaakt en werd door God beschreven (in samenhang met alles dat Hij gemaakt had) als zijnde “zeer goed” (Gen. 1:31), wat betekent dat ze ideaal was voor het gebruik waarvoor ze werd geschapen. Ondanks dat ze al snel beschadigd en geruïneerd werd, bleef de vorm ervan ideaal voor de opzet waarvoor zij werd bedacht; inderdaad, zelfs zozeer, dat duizenden jaren na Adams initiële overtrekking, de Here Jezus Christus op aarde kon komen in de vorm van dezelfde mensheid, en in die vorm nog steeds kon worden herkend als de Zoon van God. Twee getuigen, Petrus en Nathaniël, gaven getuigenis van dit feit (Matt. 16:16; Joh. 1:49). We hebben elders aandacht gevraagd voor de twee verslagen van hoe de mensheid tot be-

SAMENVATTING

Terwijl het daarom waar is dat in Adam alle mensen stierven (letterlijk) en in Christus zullen worden verlevendigd (letterlijk) is het ook waar dat de hoop en aspiratie van de schepping als geheel stierf in Adam (figuurlijk) en zal worden verlevendigd in Christus (figuurlijk). Want hoewel de mensheid werd geschapen om het voertuig te zijn waardoor de Redder zou komen, kon Adam deze functie niet vervullen. Hij kon alleen het hoofd zijn van een ras van zondaars dat uiteindelijk de Heer der heerlijkheid zou kruisigen. Christus, aan de andere kant, wordt het Hoofd van een nieuwe mensheid, die wordt geschapen in rechtvaardigheid en integriteit van de waarheid. Niets is nu veroordeling voor degenen die in Christus Jezus zijn. De hoop die in Adam stierf herleeft in Christus, in Wie het gehele universum zal worden “opgehoofd”, en door Wie de verzoening van allen met God uiteindelijk zal worden bewerkstelligd.

DE OUDE MENSHEID EN DE NIEUWE

In de passage: “Want evenals, in Adam, allen stervend zijn, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden.” (1 Cor. 15:22), zien we de totstandkoming van de mensheid door twee stadia heen — een oude mensheid in Adam en een nieuwe mensheid in Christus. Deze twee zijn volkomen verschillend; dat wil zeggen, de ene groeit niet uit de andere, want elk wordt elders beschreven als zijnde een schepping (Gen. 1:27; 2 Cor. 5:17), en van de eerste wordt gezegd dat deze voorbijging, alsof deze niet langer bestond toen de tweede tot stand kwam. Echter, hoewel

DE SCHEPPING ONDERWORPEN AAN DE IJDELHEID, MAAR NIET VOOR EEUWIG

In Romeinen 8:20 lezen we dat de gehele schepping aan de ijdelheid is onderworpen, niet vrijwillig, maar vanwege Hem Die haar onderwerpt. Dit bereikt haar climax bij het kruis, wanneer de uitblussing van het leven van de Eerstgeborene van de schepping, in Wie het al zijn samenhang had, door handen van de laagsten van die schepping, het uiteindelijke uitsterven van allen zou hebben betekend als resultaat van chaos en verwoering als het buiten Gods vermogen zou liggen om Hem uit de doden op te wekken. Voor zover het de schepping betrof, was het aan een paal slaan van Gods Zoon op het kruis een laatste misdaad van weerzinwekkende omvang, maar vanuit het standpunt van de Schepper was het een vooraf bepaalde daad van offerande die een Offer zou brengen dat de kwestie van zonde definitief zou afhandelen. Vandaar dat de onderwerping aan ijdelheid niet het uiteindelijke doel was. Integendeel er wordt van verklaard dat het is “in verwachting, dat de schepping zelf zal worden bevrijd van de slavernij aan het bederf tot de heerlijke vrijheid van de kinderen van God.” En opnieuw is het door het bloed van het kruis van Christus dat allen op aarde en *in de hemel* zullen worden verzoend met God (Col. 1:20).

We merken en passant op dat wanneer de scheppingsdaad wordt overwogen de volgorde is “dat wat in de hemelen is en wat op aarde is,” want de hemelen worden eerst geschapen en de aarde daarna (Gen. 1:1; Job 38:4-7). Maar wanneer er verzoening op het oog is wordt de volgorde omgedraaid want verzoening begint op aarde met de gemeente, en breidt zich later uit naar de hemelen.

staan is gekomen (Gen. 1:26,27 en 2:7) en hoe dat er in de eerste geen suggestie van zielsheid of zonde is.¹ Adams zonde maakte het originele concept van de mensheid niet ongeldig: zij zou het medium worden waardoor God de vervreemding zou rechtzetten die was ontstaan vanwege een rebelle onder de hemelingen gedurende de eerste eon.²

Het was tegen de achtergrond van die vervreemding dat de mensheid geschapen werd. We hebben het punt eerder gemaakt en benadrukt het opnieuw, want we zijn overtuigd dat het deze vervreemding was, die de reden voor de schepping van een nieuwe orde van wezens verschaftte, lager in status dan de hemelingen, echter met heerlijkheid en eer gekroond, omdat ze werden geschapen in het beeld en overeenkomstig de gelijkenis van hun Schepper. We halen een gedeelte aan van het eerdere artikel zodat we hierop uitvoeriger kunnen ingaan:

De zondigende legerscharen onder de hemelingen hadden geen middel tot verlossing van henzelf vanuit de gevolgen van hun rebelle, om zodoende de toestand van harmonie en vrede met God te herstellen. Voordat enige verzoening kon worden bewerkstelligd, moest de kwestie van zonde zelf worden behandeld, en slechts Degene tegen Wie werd gezondigd, namelijk God, kon dit adequaat oplossen. Vandaar Zijn beslissing om een verse schepping tot aanzijn te brengen (dat is de mensheid), los van Zijn Zoon uniek,

¹ Zie “The Vessel of Humanity” (UR Vol. 73. P.75 March 1982);

² Vergelijk ook het hoofdstuk: “Wat is de mens?” in “De Plaats van de Mensheid in Gods Opzet” ook door J.H. Essex.

zijnde in het beeld en overeenkomstig de gelijkenis van Hemzelf, zodat Eén in de vorm van de mensheid Zichzelf kon overleveren en de dood smaken, ten behoeve van allen. In het ondergaan van de dood, zou Deze de zonde met Zich meenemen in de dood, daarmee de vernietiging ervan verwezenlijkend.

Als Eerstgeborene van elk scepstel en als Degene in Gods universum die intrinsiek zonder zonde was — Degene die geen zonde kende — zou Hij “tot zonde gemaakt worden,” en de gevolgen daarvan ondergaan, wat ook de tijdelijke, maar totale vervreemding van God omvatte, en een schandelijke dood van het kruis, opdat zonde zelf kan worden beschouwd als voor altijd zijnde gekruisigd. Zonde is “het doel missen,” of te kort komen aan Gods standaard van rechtvaardigheid. Niet langer zou dat de onoverkomelijke barrière zijn voor redding of voor Gods verlangen naar totale verzoening van allen tot Hemzelf. God is in staat vrede te maken door het bloed van het kruis van Christus; de opwekking van Christus vanuit de doden, en de daaropvolgende onderwerping van allen aan Hem, betekent dat er nu niets meer is dat God zal kunnen weerhouden om uiteindelijk Alles in allen te worden.

ZONDE EN DOOD, RECHTVAARDIGING EN LEVEN

Hoewel, zoals we hebben gezien, Eén komend in de vorm van de mensheid uiteindelijk het probleem van zonde zou oplossen, kan de mensheid uit zichzelf niet voorzien in de remedie. Integendeel, zij werd het middel waarmee zonde de wereld binnenkwam, zoals

te verzoenen tot Hem (vrede makende door het bloed van Zijn kruis,) door Hem, of het nu *degenen op aarde zijn of degenen in de hemelen.*”

Aan beide kanten van het verband wordt de gehele schepping geplaatst en de vergelijking van de twee kanten maakt het duidelijk dat de hele schepping profijt heeft van de vrede die door het bloed van het kruis van Christus werd gemaakt.

De eerste drie uitdrukkingen in bovenstaande lijst beschrijven Christus' heerlijkheid voorafgaand aan het kruis, de laatste drie Zijn toegevoegde heerlijkheden als resultaat van het kruis. De middelste is het verbindend element, wat voor de oppervlakkige waarnemer teniet gedaan leek gedurende de tijd van kruisiging en graflegging, echter vanwege Gods kracht en wijsheid was het dat toch niet. Op het kruis werd Hij Die vóór allen was tot de laagste van allen gemaakt, en Hij in Wie het heelal zijn samenhang heeft werd zo geweld aangedaan dat hij tot een dode werd, en Gods opzet zelf leek verstoord te zijn terwijl Hij in het graf lag. Maar dit was niet zo, want Gods opzet vereiste zulk een kloof en de breuk werd overbrugd door “de macht van Zijn sterkte” die in de volheid des tijds onze Heer opwekte vanuit de doden en Hem kroonde met grotere heerlijkheden dan Hij ooit tevoren had (Fil. 2:9-11; Efsz. 1:20-23). Hij wordt tot “Hoofd over allen” gemaakt en wordt als zodanig gegeven aan de gemeente die Zijn lichaam is, het complement waarmee Hij het alles in allen compleet maakt.

onzichtbare God,” waarin Christus Zijn Vader aan de schepping onthult, wordt verbonden met “Soeverein,” waarin Hij door Zijn Vader wordt gemachtigd om de bijval en erkenning te krijgen van de gehele schepping voorafgaand aan Zijn teruggeven van het koninkrijk aan God. “Eerstgeborene van elk scepstel” wordt verbonden met “Eerstgeborene vanuit de doden.”

We mogen opmerken dat van Christus eerst wordt verklaard dat Hij de Zoon van Gods liefde is en dan dat Hij het Beeld van de onzichtbare God is, want alleen de Zoon van Gods liefde kan rechtmatig en op de juiste wijze Zijn Beeld vormen, aangezien God Zelf liefde is. Op vergelijkbare wijze wordt Christus als Hoofd van het lichaam neergezet voor de verklaring dat Hij Soeverein is, aangezien het door de gemeente is dat Hij Zijn Soevereiniteit zal uitoefenen en alles tot voltooiing zal brengen (Efz. 1:23).

Maar het verband tussen de derde en zevende uitdrukking wordt duidelijk door het gebruik van het woord “Eerstgeborene” in beide gevallen, en ook door het gebruik van een allesomvattend *allen* met nadruk, aldus:

3. “Eerstgeborene van elk scepstel, want in Hem is het *alles* geschapen, *dat in de hemelen en dat op de aarde*, het zichtbare en het onzichtbare, hetzij tronen of heerschappijen, of soevereiniteiten of autoriteiten, *allen* zijn door Hem en voor Hem geschapen.”

7. “Eerstgeborene vanuit de doden, zodat Hij onder *allen* de eerste moge worden, want in Hem behaagt het *gehele complement* te wonen en door Hem *allen*

we lezen in Romeinen 5:12: “Daarom, evenals door één mens zonde de wereld binnenkwam, en door zonde de dood, en aldus ging de dood door tot alle mensen, waarop allen zondigden . . .”

We merken opnieuw het “evenals” op, wat op een vergelijking duidt, maar we moeten verder gaan tot vers 18 van dit hoofdstuk om het ermee verbonden “zo ook” te vinden, nadat “evenals” is herhaald met andere bewoordingen. “Daaruit volgende, dan, evenals het was door één krenking voor de gehele mensheid tot veroordeling, zo ook is het door één rechtmatigheid voor de gehele mensheid tot rechtvaardiging van leven. Want evenals, door de ongehoorzaamheid van één mens de velen tot zondaars gesteld werden, zo ook, door de gehoorzaamheid van de Ene, zullen de velen tot rechtvaardigen gesteld worden.”

Vers 12 toont de hoopeloosheid van het “in Adam” zijn aan, met de consequenties daarvan van zonde en dood; vers 18 en 19 tonen de gezegendheid van het zijn “in Christus,” met de verzekering van rechtvaardiging en leven.

Door deze verzen in Romeinen 5 wordt de superioriteit van dat wat door Christus is bewerkstelligd, boven dat wat door Adam werd teweeg gebracht, herhaaldelijk benadrukt door het gebruik van woorden als overvloeiend en bovenmate en overtreffend en ook door het contrast tussen “één” en “velen” in vers 16. Het vitale punt is dat de genade van God, welke in een weg van (uit)redding door Christus voorzag, meer dan genoeg is om al de krenkingen af te handelen, of ze nu groot zijn of klein en niet alleen die van Adam.

BREDERE IMPLICATIES VAN HET WOORD “ALLEN”

Terugkerend naar 1 Cor. 15:22 kunnen we zien hoe de passage: “Want evenals in Adam allen stervend zijn, zo ook zullen in Christus allen worden verlevendigd” op de mensheid van toepassing is. Verdere details worden gegeven in de Romeinenbrief, die tonen hoe de verlossing die in Christus Jezus is in rechtvaardiging en verzoening resulteert. Van eens vijanden van God te zijn, worden we tot zonen getransformeerd, met het privilege Hem aan te spreken als “Abba, Vader” (Rom. 5:10, 8:15). Dit is iets wat nu het deel van de heiligen is, maar uiteindelijk het deel van allen zal zijn (Rom. 5:18,19). Dit gelovend kunnen we net als Paulus tot Timotheüs zeggen: “Wij vertrouwen op de levende God, Die een Redder is van de alle mensen, in het bijzonder van gelovigen” (1 Tim. 4:10).

We weten dat Christus Zichzelf leegmaakte van al Zijn oorspronkelijke heerlijkheid om naar de aarde te komen “in de vorm van een slaaf, . . . in de gelijkenis van [de] mensheid,” en “werd gevonden in [het] uiterlijk als van een mens” (Fil. 2:7,8). In Romeinen 8:3 lezen we van “God die Zijn Zoon zendt in de gelijkenis van zondes vlees,” en in Galaten 4:4, lezen we: “God delegeert Zijn Zoon, gekomen vanuit een vrouw”

Deze passages bewijzen boven twijfel verheven dat Christus inderdaad vlees werd in de gelijkenis van de mensheid — inderdaad in dezelfde vorm als die waarin Adam werd geschapen. Daarom kunnen we zien dat alle leden van de menselijke familie in de twee gedeelten van de Schriften die we bestuderen worden ingesloten. In Adam zijn allen stervend; in Christus zullen allen verlevendigd worden. Maar opent dit feit de weg tot een bredere toepassing?

Laten we ons herinneren dat Christus de “Eerstgeborene is van elk scepseel” en dat daarom elk scepseel belang heeft bij Zijn dood alsook bij Zijn daaropvolgende opstanding en verlevendiging. Trouwens in Colossenzen 1:12-20 wordt er van de twee opmerkelijke uitdrukkingen “Eerstgeborene van elk scepseel” en “Eerstgeborene vanuit de doden” uitgebreid aangetoond dat deze allen in hemel en aarde betreffen.

DE UNIEKE POSITIE VAN CHRISTUS

Laten we de passage in Colossenzen gedetailleerder onderzoeken, want we hebben een prachtige zevenvoudige beschrijving van Christus. De zeven delen worden aldus verdeeld in twee groepen van drie, met een tussenliggende verbindende beschrijving:

1. De Zoon van Gods liefde
2. Het Beeld van de Onzichtbare God
3. Eerstgeborene van elk scepseel
4. Voor allen, en allen hebben hun samenhang in Hem
5. Het Hoofd van het Lichaam, de gemeente
6. Soeverein
7. Eerstgeborene vanuit de doden

We merken de wonderlijke balans op tussen de eerste drie en de laatste drie uitdrukkingen. “De Zoon van Gods liefde,” wat de schoonheid uitdrukt tussen God en Zijn Complement, Christus, wordt verbonden met “Het Hoofd van het Lichaam,” wat de nabijheid uitdrukt van de relatie tussen Christus en Zijn complement, de uitgeroepen gemeente. “Het Beeld van de